

מרקס הזקן

אני מנסה לדמות לעצמי את החרף האחרון שלו,
לונדון, קרה ולחה, נשיקות שלג אגביות
ברחובות ריקים, את מימי התמזה השחרים.
זונות חדורות קר מזינות מדורות בפארק.
אישם בלילה מתפחים קטריענק.
הפועלים בפאב דברו מהר כל כך,
עד כי כשל לרדת לסוף דעתם.
אפשר שאירופה הייתה עשירה ושלחה יותר עכשו.
אך הבלגים הוסיפו ליסר את הקונגו.
ורוסיה? העריצות שלה? סיביר?

בערב היי בונה ארכות בתריסים,
לא יכול היי להתרפז, היי משכתב
חבורים קודמים; ימים שלמים
היי קורא במרקס הצעיר,
ובסתור לבו מתפעל משאפתנותו של המחבר.
עוד הוסיף להאמין בקזינוו הדמיוני,
ובכל זאת ארעו גם שברירינגעים
בם קנן בו חשש שמא הציע לעולם
זן חלופי חדש של יאוש ותו לא;
או אז היי עוצם את עיניו ורואה רק
את האפלה הארגמנית של עפעפיו.

(מפולנית: גבריאל מוקד)